

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΓΚΡΕΪΣ

Έτσι, λοιπόν, τώρα ήμουν λυκάνθρωπος και κλέφτρα.

Βρέθηκα με ανθρώπινη μορφή κάπου στην άκρη του Δάσους του Μπάουνταρι. Σε ποια άκρη, δεν ήξερα – το δάσος ήταν απέραντο, εκτεινόταν μίλια ολόκληρα. Το διέσχιζες εύκολα ως λύκος. Όχι τόσο εύκολα ως κορίτσι. Ήταν μια ζεστή, ευχάριστη μέρα – μια σπουδαία μέρα, σε σχέση με τα δεδομένα της άνοιξης στη Μιννεσότα. Αν δεν ήσουν χαμένος και γυμνός, βέβαια.

Πονούσα. Ένωθα τα κόκαλά μου σαν να είχαν μεταμορφωθεί σε λαστιχένια φίδια και είχαν διπλωθεί, μετά είχαν γίνει πάλι κόκαλα και μετά πάλι φίδια. Το δέρμα μου με έτρωγε, ειδικά πάνω στους αστράγαλους, στους αγκώνες και στα γόνατά μου. Το ένα μου αυτί βούιζε. Ένωθα το κεφάλι μου θολό και σαστισμένο. Είχα μια αλλόκοτη αίσθηση déjà-νυ.

Σαν για να ενισχύσει αυτό το αίσθημα της δυσαρέσκειας, ήρθε η συνειδητοποίηση πως δεν ήμουν μόνο χαμένη και γυμνή στο δάσος, αλλά γυμνή σε σημείο του δάσους κοντά στον πολιτισμό. Καθώς οι μύγες βούιζαν τεμπέλικά, σηκώθηκα όρ-

θια για να κοιτάξω το περιβάλλον γύρω μου. Μπορούσα να διακρίνω τις πίσω μεριές διάφορων μικρών σπιτιών, μόλις λίγο πέρα από τα τελευταία δέντρα. Μπροσ στα πόδια μου βρισκόταν μια σκισμένη μαύρη σακούλα σκουπιδιών, με το περιεχόμενό της σκορπισμένο στο έδαφος. Έμοιαζε ύποπτα με κάτι που μπορεί να ήταν το πρωινό μου. Δεν ήθελα να σκέφτομαι και πολύ κάτι τέτοιο.

Δεν ήθελα να σκέφτομαι και πολύ οτιδήποτε. Οι σκέψεις ξανάρχονταν στο μυαλό μου σπασμωδικά, κολυμπώντας προς κάποιο σημείο εστίασης όπως τα μισοξεχασμένα όνειρα. Και καθώς οι σκέψεις μου επέστρεφαν, με θυμόμουν να βρίσκομαι σ' εκείνη τη στιγμή –τη στιγμή της ζάλης, όταν έχεις μόλις πάρει ανθρώπινη μορφή– ξανά και ξανά. Σε μια ντουζίνα διαφορετικών σκηνικών. Αργά αργά, θυμόμουν πως αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που είχα μεταμορφωθεί φέτος. Και πως είχα ξεχάσει τα πάντα στο μεσοδιάστημα. Εντάξει, σχεδόν τα πάντα.

Έκλεισα τα μάτια μου σφιχτά. Μπορούσα να δω το πρόσωπό του, τα κίτρινα μάτια του, τα σκούρα μαλλιά του. Θυμήθηκα τον τρόπο που το χέρι μου ταίριαζε στο δικό του. Θυμήθηκα που καθόμουν δίπλα του μέσα σε ένα όχημα το οποίο δε νομίζω να υπήρχε πλέον.

Μα δεν μπορούσα να θυμηθώ το όνομά του. Πώς μπόρεσα να ξεχάσω το όνομά του;

Από μακριά, άκουσα τα ελαστικά κάποιου αυτοκινήτου να αντηχούν στη γειτονιά. Ο ήχος έσβησε αργά καθώς το αμάξι συνέχισε την πορεία του, μια υπενθύμιση του πόσο κοντά βρισκόταν ο αληθινός κόσμος.

Άνοιξα τα μάτια μου ξανά. Δεν μπορούσα να τον σκέφτομαι. Δεν ήθελα. Η μνήμη θα επέστρεφε. Θα τα θυμόμουν όλα. Έπρεπε να συγκεντρωθώ στο εδώ και στο τώρα.

Είχα μερικές επιλογές. Η μία ήταν να οπισθοχωρήσω πίσω

σ' αυτό το ζεστό, ανοιξιιάτικο δάσος, ελπίζοντας ότι θα γίνω και πάλι λύκος σύντομα. Το μεγαλύτερο πρόβλημα με αυτή την ιδέα ήταν πως ένιωθα ολοκληρωτικά και εντελώς ανθρωπινή εκείνη τη στιγμή. Έτσι μου έμενε η δεύτερη επιλογή, το να αφήσω τον εαυτό μου στο έλεος των ανθρώπων που έμεναν στο μικρό γαλάζιο σπίτι μπροστά μου. Έτσι κι αλλιώς, ήταν φανερό πως είχα ήδη σερβιριστεί από τα σκουπίδια τους και, όπως έβλεπα, και από τα σκουπίδια των γειτόνων τους. Υπήρχαν πολλά προβλήματα με αυτή την ιδέα, ωστόσο. Ακόμη κι αν ένιωθα εντελώς άνθρωπος τώρα, ποιος μπορούσε να ξέρει πόσο θα κρατούσε αυτό; Και ήμουν και γυμνή, και ερχόμουν από το δάσος. Δεν ήξερα πώς θα μπορούσα να το εξηγήσω αυτό χωρίς να καταλήξω στο νοσοκομείο ή στο αστυνομικό τμήμα.

Σαμ.

Το όνομά του επέστρεψε ξαφνικά, και μαζί του χίλια ακόμη πράγματα: ποιήματα ψιθυρισμένα με αβεβαιότητα στο αυτί μου, η κιθάρα στα χέρια του, το σχήμα της σιάς κάτω από την κλείδα του, ο τρόπος που τα δάχτυλά του ίσιωναν τις σελίδες κάποιου βιβλίου καθώς διάβαζε. Το χρώμα των τοίχων του βιβλιοπωλείου, το πώς ηχούσε η φωνή του σαν ψίθυρος πάνω στο μαξιλάρι μου, μια λίστα με αποφάσεις γραμμένη για τον καθένα μας. Και οι υπόλοιποι, επίσης: Η Ρέιτσελ, η Ιζαμπέλ, η Ολίβια. Ο Τομ Κάλπεπερ να πετάει στο χώμα έναν νεκρό λύκο, μπροστά σ' εμένα, στον Σαμ και στον Κόουλ.

Οι γονείς μου. Ω, Θεέ μου. Οι γονείς μου. Με θυμήθηκα να στέκομαι μέσα στην κουζίνα τους, να νιώθω τον λύκο να σκαρφαλώνει για να βγει από μέσα μου, να τσακώνομαι μαζί τους για τον Σαμ. Με θυμήθηκα να γεμίζω τον σάκο μου με ρούχα και να το σκάω για το σπίτι του Μπεκ. Με θυμήθηκα να πνίγομαι με το ίδιο μου το αίμα...

Γχρέις Μπρίσμπειν.

Τα είχα ξεχάσει όλα όσο ήμουν λύκος. Και θα τα ξεχνούσα όλα ξανά.

Γονάτισα, γιατί ξαφνικά το να στέκομαι όρθια μου φαινόταν δύσκολο, και μετά τύλιξα τα χέρια μου γύρω από τα γυμνά μου πόδια. Μια καφετιά αράχνη σύρθηκε πάνω στα δάχτυλα των ποδιών μου πριν προλάβω να αντιδράσω. Τα πουλιά συνέχιζαν να τραγουδάνε από πάνω μου. Ηλιόφως σπασμένο απ' τα κλαδιά, ζεστό όπου έπεφτε κατευθείαν στη γη, παιχνιδιζε πάνω στο έδαφος του δάσους. Ένα ζεστό ανοιξιάτικο αεράκι μουρμούριζε παίζοντας με τα καινούρια πράσινα φύλλα στα κλαδιά. Το δάσος αναστέναζε ξανά και ξανά γύρω μου. Όσο έλειπα, η φύση συνέχισε την πορεία της όπως πάντα, αλλά να 'μαι τώρα, μια μικρή, αδιανόητη πραγματικότητα, χωρίς να ξέρω πού ανήκω ή τι υποτίθεται πως έπρεπε να κάνω.

Και τότε, ένα ζεστό αεράκι που μύριζε σχεδόν αβάσταχτα μπισκότα τυριού, ανασήκωσε τα μαλλιά μου και μου παρουσίασε μια άλλη επιλογή. Απ' ό,τι έβλεπα, κάποιος είχε νιώσει αισιόδοξος μ' αυτό τον καλό καιρό και είχε απλώσει ρούχα για να στεγνώσουν στο μικρό σπίτι λίγο πιο κάτω. Τα μάτια μου καρφώθηκαν στα ρούχα που κυμάτιζαν στον άνεμο. Μια σειρά από τακτικά απλωμένες πιθανότητες. Η γυναίκα που ζούσε στο σπίτι ήταν ολοφάνερα μερικά νούμερα πιο μεγαλύτερη από μένα, όμως ένα από τα φορέματα φαινόταν να έχει κάποιο δέσιμο γύρω απ' τη μέση. Κάτι που σήμαινε πως θα έκανε τη δουλειά του. Μόνο που σήμαινε, φυσικά, και ότι θα έκλεβα τα ρούχα κάποιας άλλης.

Είχα κάνει πολλά πράγματα τα οποία αρκετοί άνθρωποι ίσως να μη θεωρούσαν απολύτως σωστά, αλλά η κλοπή δεν ήταν ένα από αυτά. Όχι κατ' αυτό τον τρόπο. Το ωραίο φόρεμα κάποιας γυναίκας που πιθανόν έπρεπε να το πλύνει στο χέρι και να το απλώσει για να στεγνώσει. Και είχαν απλώσει

και εσώρουχα και κάλτσες και μαξιλαροθήκες στο σκονί, πράγμα που σήμαινε πως μάλλον ήταν πολύ φτωχοί για να έχουν στεγνωτήριο ρούχων. Ήμουν πραγματικά πρόθυμη να αρπάξω ένα ξένο κυριακάτικο φόρεμα για να μπορέσω να βρω την ευκαιρία να γυρίσω πίσω στο Μέρσι Φολς; Τέτοιο άτομο ήμουν πραγματικά τώρα;

Θα το επέστρεφα. Όταν θα είχα ξεμπερδέψει.

Σύρθηκα κατά μήκος των δέντρων, νιώθοντας εκτεθειμένη και χλωμή, προσπαθώντας να διακρίνω καλύτερα τη λεία μου. Η μυρωδιά των μπισκότων τυριού –πιθανότατα αυτό που με είχε τραβήξει ως λύκο καταρχήν– υποδήλωνε πως κάποιος ήταν σπίτι. Κανείς δε θα εγκατέλειπε αυτήν τη μυρωδιά. Τώρα που η μύτη μου την είχε εντοπίσει, μου ήταν δύσκολο να σκεφτώ οτιδήποτε άλλο. Πίεσα τον εαυτό μου να εστιάσει στο πρόβλημα που είχα μπροστά μου. Αυτοί που είχαν φτιάξει τα μπισκότα παρακολουθούσαν άραγε; Ή οι γείτονες; Θα μπορούσα να αποφύγω το οπτικό τους πεδίο, αν ήμουν έξυπνη.

Η πίσω αυλή του άτυχου θύματός μου ήταν τυπική των σπιτιών κοντά στο Δάσος του Μπάουνταρι, γεμάτη από τους συνήθεις υπόπτους: καφάσια για τομάτες, ένας λάκκος για μπάρμπεκιου σκαμμένος με το χέρι, μια κεραία τηλεόρασης με καλώδια που οδηγούσαν στο πουθενά. Μηχανή του γκαζόν μισοσκεπασμένη με μουσαμά. Μια σπασμένη πλαστική παιδική πισίνα γεμάτη ψιλή άμμο, και μια οικογένεια επίπλων κήπου με πλαστικά λουλουδάτα καλύμματα. Πολλά πράγματα αλλά τίποτα που να χρησιμεύει πραγματικά σαν κάλυψη.

Αλλά πάλι, είχαν φερθεί αρκετά αφηρημένα αφού μπόρεσε ένας λύκος να κλέψει σκουπίδια από τα σκαλοπάτια τους. Έλπιζα να ήταν αρκετά αφηρημένοι και τώρα, ώστε μια γυμνή μαθήτρια λυκείου να μπορέσει να αρπάξει ένα από τα απλωμένα ρούχα τους.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, ελπίζοντας για μια μοναδική, πανίσχυρη στιγμή που θα μπορούσα να κάνω κάτι εύκολο όπως να λύσω ένα κουίζ ή να τραβήξω ένα λευκοπλάστ από το αξύριστο πόδι μου, και μετά όρμησα στην αυλή. Κάπου, ένα μικρό σκυλί άρχισε να γαβγίζει με μανία. Άρπαξα ένα ρούχο στο χέρι μου.

Όλα είχαν τελειώσει πριν το καταλάβω. Με κάποιο τρόπο βρέθηκα ξανά πίσω στο δάσος, με το κλεμμένο φόρεμα ένα κουβάρι στα χέρια μου, η ανάσα μου γρήγορη, το κορμί μου κρυμμένο σε μια συστάδα που μπορεί να ήταν γεμάτη τσουκνίδες, μπορεί και όχι.

Πίσω στο σπίτι, κάποιος φώναξε στον σκύλο να το βουλώσει πριν τον βγάλει έξω μαζί με τα σκουπίδια!

Περίμενα να καταλαγιάσουν οι χτύποι της καρδιάς μου. Μετά, ένοχα και θριαμβευτικά, πέρασα το φόρεμα πάνω από το κεφάλι μου. Ήταν ένα χαριτωμένο γαλάζιο πραγματάκι με λουλούδια, πολύ ελαφρύ για την εποχή και ακόμη λίγο νοτισμένο. Έπρεπε να μαζέψω το πίσω μέρος λιγάκι για να μου ταιριάζει. Ήμουν σχεδόν εμφανίσιμη.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, είχα πάρει ένα ζευγάρι τσόκαρα από τα σκαλιά της πίσω πόρτας κάποιου άλλου γείτονα (το ένα τσόκαρο είχε ακαθαρσίες σκύλου κολλημένες στο τακούνι, πράγμα που μάλλον ήταν και η αιτία που τα είχαν αφήσει έξω) και προχωρούσα στον δρόμο κανονικά, σαν να ζούσα εκεί. Χρησιμοποιώντας τις αισθήσεις του λύκου, ενδίδοντας όπως μου είχε δείξει ο Σαμ τόσο καιρό πριν, μπορούσα να δημιουργήσω μια πολύ πιο λεπτομερή εικόνα του περιγυρου μέσα στο κεφάλι μου απ' όσο αν κοίταζα με τα μάτια. Ακόμη και με όλες αυτές τις πληροφορίες, δεν είχα πραγματικά καμία ιδέα για το πού βρίσκονται, όμως ήξερα τουλάχιστον κάτι: με τίποτα δεν ήμουν κάπου κοντά στο Μέρσι Φολς.

Είχα όμως ένα σχέδιο, κατά κάποιο τρόπο. Να φύγω από

αυτήν τη γειτονιά πριν αναγνωρίσει κανείς το φόρεμα και τα τσόκαρά του να το σκάνε. Να βρω κάποιο εμπορικό κατάστημα ή οποιοδήποτε σημείο αναφοράς για να προσανατολιστώ, ελπίζοντας να μη μου κάνουν φουσκάλες τα τσόκαρα. Μετά: να βρω έναν τρόπο να γυρίσω πίσω στον Σαμ.

Δεν ήταν το σπουδαιότερο σχέδιο του κόσμου, αλλά δεν είχα άλλο.

